

»Det gør mig næsten mest ondt for Ivan. Han har virkelig været rørende i sin Iver for din Sag. Jeg troer ikke, han kunde have anstrengt sig mere, om det havde været hans egen Fremtid, det galdt.«

Per vilde først ikke svare noget herpaa. Det ærgrede ham altid at skulle høre om Ivans Opofrelser, som han ikke tillagde synderlig Betydning. Han sagde dog:

»Ja, det er jo kedeligt. Det gør mig virkelig ondt for din Broder ... men derved er nu ingenting at gøre. Forresten synes jeg, at Ivan paa Forhaand maatte kunne sige sig, at med Folk som Max Bernhardt nyttede det ikke at føre mig sammen. Jeg skal ellers ikke blive højtravende; men der maa dog være en Rest af Idealitet tilovers hos de Mænd, med hvem man skal arbejde paa en Opgave som denne.«

»Du havde dog selv akcepteret dem —.«

»Jeg kendte dem jo ikke. Store Forestillinger havde jeg ikke gjort mig om dem; men at det ene og alene var Hensynet til den øjeblikkelige Profit, der havde faaet dem til at tage Sagen op, det troede jeg dog ikke. — Og saa den plebejiske Storsnudethed, hvormed de sad der, som om de viste mig en Naade ved at være villige til at berige sig ved mit Arbejde! — Skal den Slags Personer være den ny Tids Mænd her i Danmark, saa siger jeg: Gud hjælpe os! Saa er vi kommen